

Miejska Poradnia Psychologiczno – Pedagogiczna w Koszalinie

ul. Morska 43, tel.: 343 01 99

Red. Aleksandra Danielewicz, Danuta Lewandowska

POCZYTAJCIĘ MAMO, TATO! 182 (luty 2017)

Praktyczne uwagi pomocne we wspieraniu rozwoju swego dziecka

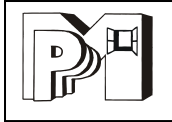
Czy moje dziecko rzeczywiście jest nadpobudliwe?

Ostatnio wiele rodziców posługuje się tym słowem, aby opisać zachowanie swojego dziecka. *„Nie chce odrabiać lekcji – na pewno jest nadpobudliwe, nie sprząta zabawek – to wszystko przez tą nadpobudliwość, pyskuje, pewnie dlatego, że jest nadpobudliwe..... „* Przykłady można by mnożyć. Tymczasem nadpobudliwość psychoruchowa to złożone zaburzenie manifestujące się określonym zespołem objawów, które muszą występować razem, aby to zaburzenie rozpoznać. Spróbujmy wspólnie je prześledzić.

- ✓ Dziecko ma poważne trudności w koncentrowaniu uwagi dowolnej czyli tej, którą trzeba uruchamiać celowo: *„To, co robię jest nudne, ale wiem, że muszę to zrobić, więc koncentruję się i robię do końca”*.
- ✓ Dziecko ma dużą potrzebę ruchu, wszędzie go pełno, biega, skacze, nie może usiedzieć w jednym miejscu, a nawet gdy siedzi, jego ręce i nogi są w ciągłym ruchu. Rodzice określają często takie dzieci jako „żywe srebro”.
- ✓ Dziecko jest impulsywne, działa zanim pomyśli, zanim rozważy, czy to, co chce zrobić jest bezpieczne dla niego i dla innych, akceptowane przez otoczenie, dobre. Dziecko ma trudność w powstrzymaniu się od robienia i mówienia tego, co chce od razu, natychmiast, w tej chwili, w której przyjdzie mu to na myśl.
- ✓ Dziecko jest takie w każdej sytuacji i miejscu i wobec wszystkich osób, które dobrze zna – w domu, u dziadków, w szkole czy przedszkolu, na placu zabaw. Może nie zachowywać się tak wobec nowych osób, w nowych miejscach na przykład w poradni.
- ✓ Dziecko jest takie na stałe, odkąd rodzice, dziadkowie, opiekunowie czy nauczyciele pamiętają. W chwili obecnej dziecko ma skończone przynajmniej siedem lat.
- ✓ Dziecko nie cierpi na inne zaburzenia o podłożu psychologicznym, psychiatrycznym lub neurologicznym. Dziecko nie przyjmuje leków, które mogą wywoływać takie skutki uboczne.
- ✓ Rodzice stosują wobec dziecka spójne, konsekwentne metody wychowawcze, a mimo to, zachowanie dziecka jest negatywnie oceniane przez osoby z otoczenia dziecka.
- ✓ Rozwój umysłowy dziecka przebiega w normie intelektualnej.

W ocenie zachowania Państwa dziecka pod kątem nadpobudliwości psychoruchowej pomoże psycholog lub pedagog. Ostateczną diagnozę stawia wyłącznie psychiatra i on kieruje terapią.

Mgr Aleksandra Danielewicz - psycholog

Miejska Poradnia Psychologiczno – Pedagogiczna w Koszalinie

ul. Morska 43, tel.: 343 01 99

Red. Aleksandra Danielewicz, Danuta Lewandowska

POCZYTAJCIĘ MAMO, TATO! 182 (luty 2017)

Praktyczne uwagi pomocne we wspieraniu rozwoju swego dziecka

Decyzja o rozwodzie

Przełom, początek roku to czas rozrachunków i podsumowań. Często w tym czasie podejmujemy zobowiązania, obietnice i decyzje. Zdarza się, że podejmujemy w tym czasie decyzję o rozwodzie. Decyzję, która w naszym społeczeństwie staje się coraz bardziej powszechna, która nie szokuje otoczenia tak, jak kiedyś. Ale tak jak kiedyś, i tak jak w przyszłości, niesie ze sobą wiele smutku, żalu, krzywdy, zagubienia, ulgi, tęsknoty, bólu. Uczucia te goszczą w sercach wszystkich osób, których ta decyzja dotyka: pary współmałżonków, ich dzieci, rodziców, rodzeństwa, przyjaciół. To niezwykle traumatyczne przeżycie znacząco wpływa na zachowanie dzieci. W ich zachowaniu mogą się pojawić:

- silne wybuchy złości,
- kłopoty w kontaktach z rówieśnikami, nauczycielami
- pogorszenie się ocen, izolacja od rówieśników
- chęć towarzyszenia rodzicom przy każdym wyjściu z domu
- kłopoty z zasypianiem
- lęk przed chorobą lub śmiercią rodziców
- u dzieci w wieku przedszkolnym moczenie się, bóle brzucha
- gwałtowne sprzeciwy wobec konieczności codziennych, czasowych rozstań z rodzicami
- głośne zgłaszanie przekonania, że są niekochane, głupie, nic nie warte.

To, co rodzice mogą zrobić dla swojego dziecka w tym niezwykle trudnym okresie, to obiecać mu, że będzie blisko z obojgiem rodziców, że nikt nie będzie go zmuszał do wybierania pomiędzy rodzicami, że zawsze będzie miało prawo do miłości obojga.

Dorośli muszą zdać sobie sprawę z faktu, że powrót do równowagi po rozwodzie wymaga czasu. Tego czasu potrzebują sami rodzice i ich dzieci. Nikt nie przystosuje się do nowej sytuacji w ciągu jednego dnia. Iluzją jest sądenie, że po rozwodzie wszystko się zmieni i wróci do normy. Na uporanie się z urazami, bólem, poczuciem zagubienia, na emocjonalne wzloty i upadki, każdy z członków rodziny potrzebuje czasu.

Nikt też nie musi przedzierać się przez te sytuacje samotnie. Warto poszukać profesjonalnej pomocy.

Mgr Janina Pietruszewicz - psycholog